

„Pche!“ povedala značka. „Obyčajné zábradlie! A tie smiešne farby... Biela a červená. Och, aké je to nevkusné...“

Biele pruhy na priechode si tíško mrmlali: „Namyslená si, milá značka. Veru, namyslená. Vari nie sme rovnako dôležité ako ty? Keby nás nebolo, ľudia by nevedeli, kadiaľ majú prejsť cez cestu. Plietli by sa pomedzi autá a na ulici by bol riadny zmätok.“

A čo na to značka? Povedala iba svoje „pche!“ a zvysoka sa pozerala na svet okolo seba.

Zotmelo sa. Značka HLAVNÁ CESTA zoskočila z drôtov a začala sa túlať po meste. Veď je nudné ustavične visieť na jednom mieste. Je nudné hádať sa s ostatnými na ulici. Iste jej závidia, že je hlavná... Posmieávajú sa jej. Vraj je namyslená... Značka veľmi zatúžila presvedčiť celú ulicu o svojej dôležitosti.

Kdesi na smetisku našla odhodenu konzervu s modrou farbou a hneď vedľa nej podobnú, s červenou. To je ono! Natrie sa! Bude ešte farebnejšia! Kúsok ďalej zbadala hriadky s ružami. Čerstvo natretá značka sa pováľala medzi kvetmi, až ju celú oblepilo ružovými lupienkami ruží. To je ono! Teraz budem naozaj nádherná!

Keď sa značka vracala nadržanom späť na svoje miesto, našla pred školou mašľu, ktorú stratila žiačka Eva Stanková.

„Výborne!“ potešila sa značka a obviazala sa mašľou.

Ráno visela nad križovatkou značka s červenými a modrými flákmi, oblepená farebnými lupienkami ružových kvetov a previazaná červenou mašľou so žltými bodkami.

„Hej! Hejejéj! Všetci sa pozrite sem! Tuto!“ volala veselo značka. „Som najkrajšia značka na svete!“ Teraz sa už so mnou nemôžete škriepiť! Už som naozaj hlavná!“

Ešte doobeda prišli ľudia s autorebríkom. Zvesili vyparádenú značku a na jej miesto pripevnili čistú, novú. Farebnú krásavicu potom hodili na kopy k iným opotrebovaným značkám. Do večera ju nákladné auto odviezlo do zberných surovín.

„Čo je to za nápad?“ čudoval sa ujo v zberných surovinách. „Kto ten plech tak smiešne vymódil?“

„Ach, vraj som vymódená,“ vzdychla si pomaľovaná dopravná značka. „Oj, aké je príjemné byť takou hlavnou, takou vymódenou krásavicou...“

Staré plechy ju počúvali a ticho si šepotali: „Chuderka, nevie, že do-slúžila a ľudia ju už nepotrebujú. Netuší, že práve jej paráda ju zbavila názvu HLAVNÁ CESTA.“

Staré hrdzavé plechy už toho v živote zažili veľa, veľa videli a boli múdre. Preto to všetko vraveli pošepky, aby značka nič nepočula. Nechceli jej kaziť radosť.

„Och, som krásna a hlavná,“ opakovala si stále značka a netušila, že ozajstnou značkou bola len dovtedy, kým ju ľudia potrebovali.

HLAVNÁ CESTA

